

har faaet af denne Sag, kan isvrigt være det Samme, det er ialtfald dannet paa Forhaand og forhastet.

Berg: Da jeg spurgte, om Nogen vilde vove at forsvare, at Indenrigsministeren havde havt Hjælp til fra det almindelige efter Loven udstedte Forbud at undtage Herr N. N., Herr N. N. o. s. v., tænkte jeg ganske vist paa min ærede Sidemand tilvenstre (Rimestad). Han har jo nemlig maattet være, jeg vil ikke sige, Fødsels-hjælper, men Bistandsmand ved mange Leiligheder for sine Ministerier, naar det kneb, og hvor aldeles redningsløst fortabt deres Stilling i et enkelt Spørgsmaal end var, og hvor vis altsaa det ærede Medlem var paa, at han ikke kunde klare sig ved at tage Ansvarer for dem, er han dog for det politiske Sammenholds Skyld gaaet i Vandet for dem med Klæderne paa, og det har det ærede Medlem ogsaa gjort idag. Jeg beklager, at jeg har forlebt ham til at gjøre det idag. Jeg spørger det ærede Thing, om det har faaet Nogetsomhelst ud af det ærede Medlems Bevisførelse for Hjemmelen for Ministerens Fremgangsmaade. Loven tillader ham at udstede et almindeligt Forbud, men han kan ikke, hvad der jo ligger i Sagens soleklare Natur, ligesaa lidt som der er nogen Bestemmelse derom i Loven, have Ret til fra Forbudets Bestemmelse at undtage Herr N. N., Herr den og den. Efter et Skjøn og efter Indflydelse og Protektion paa de vedkommende Steder bliver denne og hin Borger fritagen for den efter Loven udstedte Bestemmelse. Det vilde være en ganske interessant Administration hertillands, hvis de Herrer ogsaa kunde faae indført dette. Jeg tror ikke, at det lykkes. Jeg skal spørge det ærede Medlem fra Københavns 1ste Valgkreds, hvad han tror, f. Ex. Fyn og Sjælland har maattet betale og bøde, fordi Ministeren har troet at kunne give nogle enkelte Medborgere paa Sjælland denne Fritagelse. Men naar det ikke staa nogetsteds skrevet, naar det er fuldstændig ubjælet, fuldstændig beroende paa et Skjøn, hvad beivretter saa Nogen til overhovedet at vove her at tage saadanne Forholdsregler i Forsvar? Ja, den ærede Læser siger, naar der ingen Skade stete derved. Men jeg har paavist, at der ikke blot stete Skade heri Landet, men der kunde være, og jeg veed ikke, om der ikke er stet overordentlig stor Skade udenfor. Det ærede Medlem yttrede, at jeg skulde have udtalt, at jeg foreslog at afskedige Veterinærphysici. Nei, jeg har ikke foreslaaet det; men jeg vil dog gjøre den Kilskielse til, hvad jeg sagde før, at, da der imellem de danske og de svenske Veterinærphysici var en bestemt Meningsforskjel, og da de Vedkommende her nylig vare ansatte i deres Stillinger, vilde der slet ikke have været noget Forunderligt i, om vedkommende Minister havde nedsat en Regjeringskommission af Sagkyndige til at bestemme dette

meget omfattende, i sine Forgreninger og Følger meget omfattende Spørgsmaal. Det kunde meget godt have ladet sig gjøre.

Saa kommer jeg til det Næste, hvormed det ærede Medlem vilde tage sig op i Debatten. Naar konkrete Grunde ikke længer ere tilstede, saa kaste vi os over Patriotismen. Men hvad var det for en Patriotisme, det ærede Medlem fremsatte? Det er den, der bestaar i ikke at sige Noget mod hans politiske Meningsfæller. At det har været den første Patriotisme hertillands, har jeg i omtrent 30 Aar ved mange vigtige Leiligheder lært; men den Patriotisme har vist været overordentlig dyt for vort Fædreland. Strax, naar Nogen rettede en Anke, og en alvorlig Anke, over vedkommende Regjerings eller Autoriteters Forhold ligeoverfor Ublandet eller med Hensyn til deres Politik, som havde Indflydelse paa eller som stod i Forbindelse med stete Kjendsgjerninger eller paatænkte Foranstaltninger i Forhold til fremmede Magter, og det ikke behagede de vedkommende Autoriteter eller Ministre — de Herrer maa selv se Historien efter, om det ikke passer —, hvad er saa det Første, man har mødt en saadan Opponent med: „Mangel paa Patriotisme“ eller „Mangel paa Klogskab“ i et saadant Forhold. Naar vi skulde de Herreres Feil indbyrdes for os selv — en saadan Strubspolitik var der blevet indført i saa Henseende —, saa troede de, at Andre ikke faae Feilen hos vore Folk. Patriotisk Klogskab bestaar efter min Mening deri, at, hvad man handler, altsaa ogsaa hvad vi her udtale, har til Hensigt og med Nødvendighed fører til at fremme vort Lands sande Interesser, og denne Klogskab og Patriotisme har jeg vist ved mine Udtalelser i denne Sag, naar jeg hævdede, at vi her maa forlange, at enhver Regjering, hvor den end kommer fra, enhver eksisterende Regjering opfylder fuldt de samme loyale, aabne Grundfætninger i al sin Færd ligeoverfor enhver udenlandst Magt. Naar jeg paastaar, at dette er Folkethingets Anskuelse, og jeg kan ikke tro Andet, saa hævder jeg en Grundfætning, som er patriotisk og har sin Betydning, selv om de Herrer maaste ikke tillægge den en saadan. Det er jo almindelig Tale blandt os ikke at tillægge Beslutninger eller Udtalelser af Folkethinget nogen videre Bægt; men man er ikke kommen saavidt i Parlamentarisme andre Steder, at man ikke tillægge det folkevalgte Kammeres Udtalelser nogen Bægt. Jeg haaber nu, at vi maa komme til en Beslutning i den Sag, og at vi maa udtale den, efter at have nedsat et Udvalg. Den Fordring fra Thingets Side til enhver Regjering om at indtage et saadant Forhold til enhver fremmed Magt er det patriotisk klogt at stille, hvor Ministeren begaar saa piensynlige Feil — eller bevis det Modsatte. Der er stet Feil, som ere iagttagne og mødte med Kontraflag, og saa skulde vi mene, at vi fremmede vort Lands Interesser ved at bække over disse Feil af Parti-